

Laukkaset

Laukkasten Sukuseura ry:n jäsenlehti 1/2025

Laukkaset

N:O 1/2025 Joulukuu

LAUKKASTEN SUKUSEURA ry:n jäsenlehti

30. vuosikerta

Osoite: Laukkasten Sukuseura ry

Heikki Laukkanen

Runonlaulajantie 123 Juva

SISÄLLYSLUETTELO

Pääkirjoitus	3
Kutsumukseni	4
Kartanonhullu hevonen	5
Näpertelyä	8
Mennyt aika on kaunista	11
Nimityksiä	15
Rautavaara	16
Jäsenistölle	18
Sukuneuvoston kevät	20
Lumiketjut	21
Laukansaaren uhripetäjä kaatui myrskyssä	22
Laukansaaren salaisuus	23
Suoraan kannolta	24
Laukkasten sukuseuran video	26
Laukkasten sukutuotteet	32
Runotervehdys Suomelle	34
Laukkasten sukuneuvosto 2024–2027	35

Sukuseuran kotisivut osoitteessa: www.laukkaset.org

Vastaava toimittaja

Toimituskunta

Taitto

Etukansi

Takakansi

Heikki Laukkanen

Antti Laukkanen

Teroprint, Lahti

Laukkasten sukuviiri tyynenä kesäiltana. Kuva: Antti Laukkanen

Laukansaaren uhripetäjä vuonna 2019. Kuva: Heikki Laukkanen

Pääkirjoitus

Hullu mies tuo Laukkanen

Niin, minkälaisia me Laukkaset olemme? Olemmeko erilaisia vai onko meistä vähän joka junaan, niin kuin on tapana sanoa? Näitä tässä pohdiskelen, kun aprillipäivänä tätä kevään lehden pääkirjoitusta mietin.

"Hullu mies tuo Laukkanen" tulee dokumenttielokuvan nimestä, joka on tehty Puolustusvoimissa eri tehtävissä lentäjänä toimineesta Jyrki Laukkasesta. Elokuva on katsottavissa tuolla nimellä Yle Areenassa. Se kannattaa katsoa - mielenkiintoinen 58 minuutin ohjelma. Se on kuvaus pienen pojan haaveesta tulla isona lentäjäksi ja määrätietoisesta pyrkimyksestä tätä päämäärää kohden. Jyrki Laukkanen on erityinen Laukkanen – hänenlaisiaan ei sovi monta tusinaan!

Toinen Laukkanen, joka tuli jo 20-vuotiaana kansalliseksi kuuluisuudeksi, on Pöytyällä asuva toimitusjohtaja Eemeli Laukkanen. Hän sanoo ylpeästi olevansa juntti. Eemeli on metsäkoneyrittäjä, rakentaa itselleen taloa ja tekee töitä vanhempiensa maatilalla. Hänestä on katsottavissa Yle Areenassa 11 minuutin Perjantai-dokkari nimeltään "Ylpeä juntti". Tämäkin kannattaa katsoa.

Dokumentti herätti paljon keskustelua puolesta ja vastaan. Sen seurauksena Helsingin Sanomien kolumnisti Annikki Mutanen jatkoi Eemelin innoittamana pääkirjoitusaukeamalla "junttien" ylistystä otsikolla "Ylpeät juntit ruokkivat meidät". Se löytyy muuten Hesarin arkistosta päivättyinä 15.3.2025.

puheenjohtaja
Heikki Laukkanen

Mutanen kirjoittaa Eemelistä ja muista maaseudun junteista:

Laukkanen ei ole olematon poikkeus. Siellä missä itsekkin vartuin, maanviljelijät osasivat paitsi viljellä pellot ja kasvattaa karjaa myös rakentaa talonsa, korjata koneensa ja pyytää kalansa. He olivat perillä politiikasta ja seurasivat maailman tapahtumia.

Minusta Eemeli on hyvä esimerkki monelle tämän päivän nuorelle. Kaikilla ei ole liikaa ruutuaikaa. Vanhemmassa polvessa meistä monet ovat kasvaneet maaseudulla ja pystyvät jakamaan Mutasen tulkinnan Eemelin elintavoista. Taustaltaan vanhempi sukupolvi tunnustaa olevansa JUNTTEJA näillä nykypäivän käsitteillä. Ja on ylpeä juuristaan!

Onneksi Laukkaset ovat yhteiskunnan muutoksen mukana levittäytyneet Savon ja Karjalan korpimaisemista laajalle maassa ja maailmassa sekä hakeutuneet monenlaisiin tehtäviin. Päivittäin voimme seurata mediasta monen Laukkasen "vaellusta" mitä erilaisimmissa olosuhteissa ja tehtävissä. Tässä puheenjohtajan roolissa silmä hakee eri medioista Laukkasia. Jatketaan seurantaa.

Heikki Laukkanen
puheenjohtaja

Valmistuttuani papiksi vuonna 1991 olin lähisukuni ensimmäinen pappi eli pastori. Sittenmin siskoni on myös saanut pappisvihkimyksen. Omassa lähipiirissäni on ollut maallikkopuhujia (kuten oma isäni oli) sekä myös kirkon palveluksessa ja järjestöjen palveluksessa olleita puhujia. Tätiäni oli diakonissa. Puhumattakaan muista Laukkasista maallikkopuhujina ja pappeina. Moni on vastannut Jumalan kustuun – löytänyt kutsumuksensa. Kutsumuksen voi löytää myös niin sanotussa maallisessa työssä ja askareissa.

Nyt äskettäin saimme seurata Paavin sairastelua ja voimien vähettyä hautaan siunaamista. Minulle luterilaisena tällainen speaktaakeli on ehkä hieman vieras. Mutta TV:ssäkin nähty siunaustilaisuus kertoo siitä, että paavikin on vain ihminen, jonka on joskus kuoltava. Saattojoukko oli merkittävämpi kuin keskiveritohimisella ja hautajaismessu oli vaikuttava. Mutta kuitenkin samalla tavalla paavikin lähti kuin kuka tahansa. Paavi oli oman kutsumuksensa kanssa Jumalansa edessä. Ehkä hänkin haaveili nuorena aivan muusta. Voi olla, että paavinakin mietti – jos olisin valinnut toisin?

Kesän aikana ei ole niin suuria juhlia pääsiäisen, ylösnousemusjuhlan ja helluntain, Pyhän Hengen juhlan jälkeen. Keskikesällä on kuitenkin suuri juhla, juhannus. Juhannus on usein vain yleinen keskikesän juhla, jonka hengellistä tai kirkollista puolta on vaikea liittää muuhun juhlintaan. Juhannus tulee Johannes Kastajasta ja nimipäiväsankarit Juha, Johannes, Janne, jne. ovat Johannes nimen eri variaatioita.

Mutta voimmeko oppia tästä traagisen kohtalon lopulta saaneesta Jeesuksen tienraivaajasta jotakin? Ainakin sen, että Johannes keskittyi omaan tehtäväänsä – kutsumukseensa. Hän ei luullut itsestään liikoja, mutta tiedosti kui-

tenkin oman tehtävänsä, jonka oli Jumalalta saanut. Hän ei verrannut itseään profeettoihin eikä messiaaseen, vaan sanoi olevansa huutavan ääni korvessa, Jeesukselle tien raivaaja – parannuksen saarnaaja. Hän söi metsähunajaa ja heinäsiirkoja ja oli pukeutunut kamelinkarvaturkkiin. Hän oli melkoinen ilmestys.

Meillä jokaisella on oma kutsumus. Jumala kutsuu meitä omalla tavallaan.

Tärkeintä on, että en suuretele omaa asemaani mutta en myöskään väheksy tehtävää, jonka Jumala on antanut. Suvussammekin on ollut monenlaisia uskovaisia. Ehkäpä myös niitä, jotka Johanneksen tapaan ovat herättäneet ihmetystä ja vieroksuntaakin. Mutta uskon, että he kaikki ovat pyrkineet elämään Jumalalta saadun kutsumuksen arvoisesti.

Nyt kesän koittaessa voin miettiä omaa kutsumustani Jumalan edessä. Voin tehdä sen menemällä vaikkapa soutelemaan mökkipäijärvälle, pyöräretkelle, vaeltamaan metsään tai tunturille. Saan jättää taakseni maailman ahdistukset ja stressin ja kuulostella, mikä on oma tehtäväni, mikä on minun kutsumukseni Jumalan ja lähimmäisen palvelijana.

Rukouksena virsi 417, kolmas säkeistö (kirjoittanut Pekka Kivekäs):

*Jeesus, askeliisi
meidät kastetaan,
sinun maailmaasi
aina suostumaan.
Ihmiskunnan tähden,
niin myös luonnon muun,
kutsut kärsimykseen,
liität taisteluun.
Niin me ylistämme,
niin voi elämämme
tarkoitustaan täyttää.*

Kartanohullu hevonen

On vuodenvaihte 1971–72. Vanhempani asuvat Onnelassa viimeisiä talviaan ennen Kiu-ruvedelle muuttoa. Olen aloittanut rakennusmestariopinnot Kuopiossa ja olen joululomalla kotona. Kaijansaaressa on syksyllä kasaamiani rankoja polttopuiksi Onnelaan. Koivujärvestä on jäätä parikymmentä senttiä ja lunta suunnilleen saman verran. Vettä ei ole noussut vielä jäälle, eli siellä on hyvä hevoskeli.

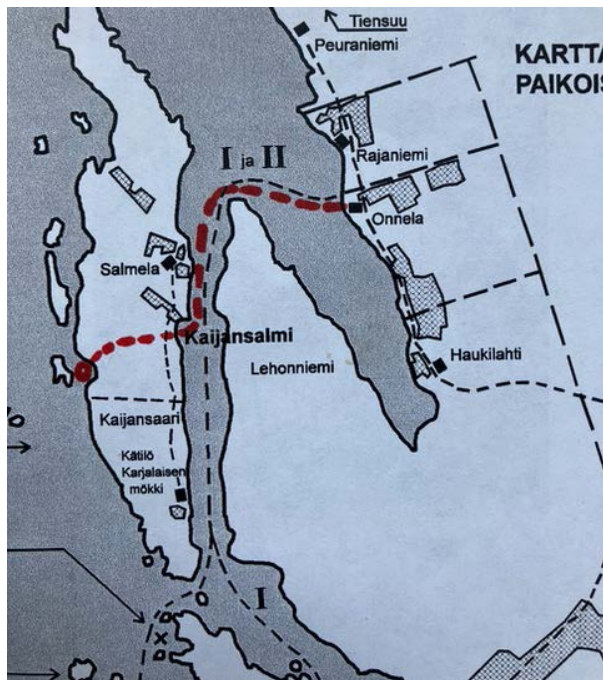
Alkuasetelma

Ehdotan isälle, että ajan rangat saaresta lähimmän naapurin, Jussi Ruhasen hevosella. Isä ei suosittele Jussin hevosta, sillä hevonen on kartanohullu. Tiedän suunnilleen, mitä se tarkoittaa. Hevonen menee metsään normaalisti, mutta metsässä, heti kun se tajuaa, että lähdettiin takaisin, sitä on erittäin vaikea hallita.

Olen 21-vuotias. Alan olla parhaisissa voimissani ja päässäni asuu tuon ikäisen miehen harhaluuloja siitä, että jos maailmassa olisi kahvat niin kääntelisin sitä mielin määrin. Ilmoitan isälle, että haluan ainakin kokeilla, miten hommassa käy. Isä siihen, että saan tehdä hevoskokeeni yksin. Hän pysyy neljän seinän sisällä. Äiti on valtiiovissaasti hiljaa.

Hidas menomatka metsään

Haen puolen kilometrin päästä naapurin Jussilta hevosen ja ajan pajureellä takaisin Onnelaan. Hevonen käyttäytyy kutakuinkin normaalisti. Lähden Onnelan rannasta jäälle, sitten puoli kilometriä jäämatkaa ja Kaijansalmen rannalta suoraan saaren poikki noin neljäsataa metriä länteen, rankakasojen vieritse avaamaani ajouraa pitkin. Hevosen meno on kitkuista. Se pysähtyy monta kertaa, vilkuilee taakseen ja joudun käskemään sitä. Käyn kääntymässä jäällä, saaren länsirannalla.

Kartassa punaisella rankojen ajoreitti Kaijansaaresta ja kääntöpaikka saaren länsirannalla

Nopea paluu, alkumatka

Kun hevonen pääsee jäällä silmukan jälkeen tulojäljelle, hevosen käytös muuttuu äkkiä. Joudun jo ohjaksilla jarruttelemaan sitä. Saan juuri ja juuri pysäytettyä sen ensimmäisen rakkasan kohdalle. Hevosen käytös saa minut sitomaan ohjaketit tiukasti reenin kohdalla olevaan aisan paksuiseen kuuseen. Alan tehdä rangoista rekeen pohjakuormaa. Hevonen korskuu, vilkuilee sivuilleen ja kiskoo ohjaksista niin, että pelkään niiden katkeavan. Se kuopii etujaloillaan varvikon näkyviin ja sen takajalkojen väliin, reenin eteen, tulee korkea lumikasa. Ohjasten ankkurikuusi huojuu niin, että pelkään sen katkeavan. Kuusen oksilla oleva lumi sataa maahan.

Tajuan, ettei rankojen ajosta tule mitään. Nyt pitää vain saada rekivehkeet ja itsensä ehjinä mantereeseen. Menen irrottamaan ohjaksia kuusesta. Silloin hevonen tempaa reenin äkkiä liikkeelle, että pohjakuormana olevat jäiset rangat jäävät niille sijoilleen. Juoksen reenin sivulla ja yritän saada hevosta pysähtymään. Ei onnistu. Hevosen turpa on täysin tunnoton.

Reessä ei ole liisteitä, eli en voi hypätä kyytiin. Jalasten välissä on vain kolme poikkipajua noin metrin välein, ja niiden päällä ei tässä vauhdissa pysy. Minun on pakko juosta ohjaksissa reenin perässä. Kuitenkin saan kierretyksi ohjaksiperiä rukkasteni ympärille niin, että sopivassa ohjaspituudessa onnistun hyppäämään takakenoon takapajulle. Ajattelen että siitä ponnistamalla saan hevosen turvan rintaan ja sen

Onnela v.1956. Hevonen pysähtyi siihen, missä on seinää vasten tikkaat. Ison ikkunan vasemmalle puolelle.

ainakin hiljentämään vauhtia. Tuokaan ei auta. Lisäksi ollaan vielä Kajiansaareissa metsässä, ja minun on ohjastettava tarkasti, ettei aisan pää tökkää isojen puiden runkoihin. Jos tässä vauhdissa niin kävisi, kaikki reet ja valjaat olisivat päreinä. Ihme kyllä hevonen tottelee ohjausta. Myös aiempi jälki ohjaa suuntaa.

Pikataival Onnelan seinään

Kun päästään jäälle, vauhti kiihtyy entisestään. Onneksi pysyn kyydissä. Lehonniemen ympäri käännettyä Onnela tulee näkyviin ja mietin kuumaisesti, mihin saan hevosen pysähtymään. No ainakin seinään. Onnelan pääty on suoraan järvelle päin ja siitä löytyy suunta. Vastamäkeä jäältä on hiukan ja luoteistuuli on juoksettanut rantapenkan ja talon väliin kunnon kinoksen. Kuitenkin vauhti on vielä niin kova, että hevonen joutuu kääntämään päätään sivulle ja aisan pää koskettaa seinää. Onneksi mitään ei hajoa.

Loppusanat

Hevosen kiire loppui siihen. Palautin Jussille hevosen ja ehjät rekivehkeet.

Seuraavana aamuna hiihdin kaksi ja puoli kilometriä jäätä Tiensuuhun ja sain Väinöltä normaalisti käyttäytyvän hevosen. Ennen sydäntalven päivän hämärtymistä rangat olivat pihassa. Nuoren miehen mielen kaikkivoipaisuus oli saanut hyödyllisen kolauksen.

No - mitä isävainaja ajatteli tuosta jälkeinpäin? Ainakaan asiaa ei suuremmin pyöritelty. Nyt, kun oma poikani lähestyy viittäkymmentä ja pojanpoika on 15, niin itse olen vastaavissa kohdissa yrittänyt olla hiljaa ja ajatella: on asioita, jotka oppii lopullisesti vain kantapään kautta. Omalla isälläni saattoi olla samoja ajatuksia.

Oskari Laukkanen

Näpertelyä

Tämä tarina on julkaistu Keski-suomalaisessa vuonna 1939

Keväisin, kesäisin ja syksyisin nähdään yön aikana – varsinkin aamuyöllä – kaupungin katuja ja puistikoita kiertämässä kulkue, johon kuuluu aamunvirkku ja ahkerasti haravoiva ja lakasoiva ”akkakaarti” (nimityksemme on lausuttu vain leikkimielessä) ja heidän noinniin- kuin peränpitäjänä **ukko-Laukkanen, Nestori** etunimeltään.

Kun me huolimattomat kaupunkilaiset heittelemme kaduille ja puistikkoihin kaikenlaista kamaa, tupakantumppeja, tyhjiä tupakkalaitikoita, paperinpalasia ym. ryönää, käy tämä kaarti ”komentajansa” johdolla puhdistamassa kaikki kaupungille kuuluvat katu- ja puistikko osuudet.

Olemme monta kertaa Torikatu n:o 9:n kolmannesta kerroksesta katsonut tämän akkakaartin ja Laukkas-Nestorin kulkua. Kaikki käy kuin rasvattu, eikä siinä suoriteta mitään sellaista ”urakkatyötä”, jossa j a a r i t t e l e m i n e n näyttelee hyvin suurta osaa. Voimme näkemämme perusteella vakuuttaa, ettei työn tahdissa ole mitään moittimista. Mutta niinpä tekijät ovatkin tottuneita.

Tähän kulkueeseen on jo – hiisi ties monetko vuodet – kiinteästi liittynyt myöskin ukko-Laukkanen liinakkoruuna **Tuiskun-Poika**.

Nyt ei Tuiskun-Poikaa enää ole ja siksi olemme tarttunut kirjoituskoneeseemme naputellaksemme pienen muistelmakirjoituksen tästä hevosesta.

Laukkas-Nestori sai Tuiskun-Pojan haltuunsa 4 kuukauden vanhana. Se oli syntynyt Korpi-lahdella Sipilän talossa, mutta kun sen emo kuoli suohon, joutui varsa imemään toista emoa, eikä sitten kehittynyt niin kuin varsan tulisi, vaan näytti siltä kuin se jäisi vallan kitukasvuiseksi.

Ja sitten lahjoitti ravintoloitsija Kasubskij varsan Laukkas-Nestorille, joka aikaisemmin oli palvelut renkinä tällä. Lahjoitti varsan, osoittaakseen siten kiitollisuuttaan ahkeralle hevosmiehelle.

Kasubskij’n oli muutenkin hyvin antelias ravintoloitsija. Myöhemmin hän luovutti Nestorille mm. hopeakuorisen taskukellon, jonka kuoreen on kaiverrettu; ’Nestor Laukkaselle 5 v:n uskollisesta palveluksesta 1902–1907 W. Kasubskij:lta’.

Pian alkoi Tuiskun-Pojalle paremmat ajat. Nestori hoiti varsaa kuin silmäterää ja varoi sillä ryhtymästä vaativampiin ajoihin ennen kuin varsa oli 3–4 vuotias. Näin pääsi heikko varsa vahvistumaan ja hyvällä ruualla ja hoidolla siitä kehittyi komea hevonen, jonka paksuus kerran mitattiin 2 metriksi 4 sm:ksi.

Tuiskun-Poika oli syntynyt vuonna 1920 ja oli nyt kuollessaan yli 20 vuoden ikäinen. Se olisi ehkä vieläkin palvellut yhtä uskollisesti isäntäänsä ja kaupungin puhtaanapilolaitosta, mutta kun kohtalo lykkäsi sen kurkkuun ilkeän struuman, ei syönti enää käynyt ja niin täytyi Nestorin lopetuttaa miellyttävä ja uskollinen apulaisensa.

Se oli sitten hyvä hevonen, kertoi meille eilen Laukkas-Nestori, joka tuli itse meille kertomaan

Tuiskun-Poika on ylväänä menossa kyytimään kaupungin frouvia. Ohjaksissa on Nestorin poika, Eero Laukkanen. Hän oli usein Tuiskun-Pojan ohjastajana, kun kaupungilla riitti monenlaista ajoa.

Tuiskun-Pojan kohtalosta:

Oli se sitten mukavaa ennen aikaan - toistakymmentä, jopa lähes 20 vuotta sitten – kun komealla liinakolla ajelin ”roskilla” taikka kuomureellä niin herroja kuin narrejakin! Tehtiin huvimatkoja ja ajettiin sairasmatkoja taikka muita tärkeitä ajaja. Aina sai ajurikin olla lähdössä, sillä pirssiautoja ei vielä silloin ollut kuin muutamia. Sittemmin, kun me molemmat ruvettiin vanhenemaan, siirryimme kaupungin palvelukseen. Kesällä on puhdistettu katuja ja puistoja, ja Tuiskun-Poika vetänyt roskat asianomaiseen paikkaan. Talvella taas veti

hevonen lumiauraa, jolla aurattiin lumet pois katujen ja puistojen käytäviltä kaupungin osuuskilla. Ja kyllä se oli sitten vankka ja mukava hevonen, vakuutti Nestori-ukko vieläkin.

Juteltiin siinä sitten yhtä ja toista ja tultiin siihen tulokseen, että vanhat ajurimme ovat saaneet nähdä ja kokea yhtä ja toista, ovat saaneet todellakin kyyditä niin herrat kuin narrit, niin rakastavaiset parit kuin riitelevät pariskunnatkin, niin lukkarit kuin papit, niin kupparit kuin kätilötkin. Ja kaikki muut siltä väliltä, mm. ne väsyneet juhlijat, jotka eivät ravintola-istunnon jälkeen enää jaksaneet kinttujaan liikutella...

Pannaanpa tähän vielä muutama sana itse Nestorista. Kunnioitettavan ajan on hänkin palvellut ja vaikuttanut tässä kaupungissa. Hän täyttää ensi tammikuussa 65 vuotta ja on nyt yhtäjaksoisesti ollut kaupungissamme pika- ja kuorma-ajurina lähes 40 vuotta. Eihän se tämä vuosimäärä vielä riitä ukko-Lindemanin ennätykseen, mutta hyvä se on tämäkin.

- Joko se Laukkanen nyt sitten siirtyy meidän hevosittomien joukkoon, kysyimme me, vaikka ounastelimme kyllä minkälaisen vastauksen saamme!
- Ja mitä vielä! Hevosien minä hankin. En enää tietenkään voi ottaa oriitta, mutta hyvän tamman taikka ruunan ostan. Riku-pojalta saan lainaa hänen töistään siksi kun jälleen saan oman.

Se se on sitä oikeata hevoshenkeä ja harrastusta!

Ja kunhan Nestori-ukko jälleen on saanut uuden Tuiskun-Pojan, niin jälleen näemme hänet seuraamassa ”akkakaartiaan” ja korjaamassa kaartin kokoonlakisemat roskakasat kärryihinsä. Tuttu näky. Tuiskun-Poika tietää itsestään pysähtyä jokaisen roskakasan kohdalla. Kun roskakasa on heitetty kärryihin, istuu Nestori-ukko aisalle ”ookaamaan” ja niin hevonen jälleen kulkee seuraavan roskakasan kohdalle, pysähtyen siihen.

Kevät- taikka kesäyön tyyneydessä ja rauhassa, kun uni ei tahtonut tulla silmiimme, me Torikatu 9:ssä asetuiimme istumaan ikkunan äärelle seuraamaan minkälaista ”värähtelyä” tapahtuu kaupungissa kesäyön kääntyessä autareiseksi aamupuoleksi.

Ja kun aikamme odotamme, tulevat myöskin akkakaarti ja ukko-Laukkanen säännöllisesti kuin kello. Ensin alkaa torin alapäästä kuulua rupattelua ja rautaharavan harinaa, sitten jo Tuiskun-Pojan kärrinkolinaa. Ehtivät kohdalle, kääntyvät Kauppakatua alaspäin ja vihdoin katoavat jonnekkain kulman taakse, jatkaakseen siellä puhdistamista.

Moni kaupunkilainen, joka päivisin on heittänyt tupakan tumppeja ja muita roskia kadulle, ei tule ajatelleeksi, että yön aikana täytyy kaupunginpuhdistajien suorittaa ahkera työ, jotta kaupunki aamuauringon sarastaessa voisi näyttäytyä naamaltaan siistinä. Se on tuo puhdistustoimikin tärkeä lenkki, joka tiukasti liittyy kaupungin jokapäiväiseen elämään ja kehitykseen. Tällainen työ on vaatimatonta, mutta tuiki tarpeellista. Siitä ei pääse yli eikä ympäri.

Tarinan on kirjoittanut pakinoitsija ”Puuma” ja se on julkaistu Keski-suomalaisessa vuonna 1939.

Nestori Laukkanen eli vuosina 1875–1941 Jyväskylän mlk:ssa ja Jyväskylässä.

Tämän tarinan ja kuvan julkaisuun sain luvan Seijalta, Nestorin pojanpojantytöltä.

Kirsti Laukkanen

Mennyt aika on kaunista

Äitini Olga Laakon os. Laukkanen sukuhaara on ns. Kinttaan Laukkaset. Kinttaassa eli virallisimmin Kintasahossa ensimmäinen isäntä oli minun ukkini Vilhelm Laukkasen ukki Nils Laukkanen s. 2.10.1829 Kärämäellä. Isäni Väinö Laakko ja äitini rakensivat Remesjoki-varteen sodan jälkeen rintamamiestilan, Jokelan.

Muistan kun olin tuommoinen vaahtosammuttimen kokoinen pojan nöössi, silloin äidin siskot ja veljet perheineen, joita oli kaikkiaan kymmenen, tulivat usein, varsinkin kesällä meille sukuloimaan ja kertoivat juttuja Kinttaasta ja Makkaraperästä. No eihän ne jutut juuri jääneet sen ikäisen pojan mieleen.

Sukulaisten mielestä olin nyrkki mustana, tukka sekaisin ja vaatteet savessa joka paikassa päättömästi koheltava, rääväsuinen penikka. Sitten kun olin vanhempi, kun olisi vielä ollut tilaisuus kysellä ja kirjoittaa noita tarinoita muistiin ja kun vielä sen aikaiset ihmiset olivat elossa, niin eihän ne suvun asiat kiinnostaneet. Paljon kiinnostavampia olivat naapurin likat.

No, aika kului ja vanhenin sitä minäkin. Sitten alkoivat niin isän kuin äidinkin suvun asiat kiinnostaa, varsinkin kun poikani eräänä kauniina kevätpäivänä, kun tuli kotiin koulusta, kysyi:

"Isä, mistä me ollaan kotoisin?"

Jäin miettimään pojan kysymystä; missä ovat minut juureni? No, äidin puolen sukujuuret oli helppo selvittää. Aimo Laukkanen ja serkkuni Reijo "Relle" Laukkanen olivat tehneet suvustani kattavan tutkimuksen, mutta isän puolen suvusta en tiennyt juuri mitään. Sen tiesin, että isällä oli ollut äiti ja isä sekä muutamia veljiä ja siskoja.

Olen kertonut sukututkimukseni alkuajoista viime kevään Laukkaset-lehdessä, joten en ala toistaa itseäni.

Liityin Laukkasten Sukuseura ry:n jäseneksi joskus 1990-luvulla, tai oikeastaan äitini liitti minut ja varmasti myös minun sisareni. Olin silloin vielä työelämässä, kiertelin pitkin Suomen teitä ja heräilin aamuisin milloin minkäkin huoltoaseman takapihalta tai tehtaiden porttien vierestä. Elin toisin sanoen olin rekkakuski.

Ensimmäisessä Laukkasten Sukuseura ry:n valtakunnallisessa sukokokouksessa olin Helsingissä Käpylän Karjalatalossa 28.6.2003. Silloin sukuseuran puheenjohtajana oli Aimo Laukkanen Salosta. Tämä sukokokous ja sukujuhla oli sikäli merkittävä, että se oli minun ensimmäiseni, ja MTV3 kävi kuvaamassa Laukkasten Sukuseura ry:n juhlaa illan Kymmenen uutisiin.

Kesällä 2004, 3. heinäkuuta, osallistuin Laukkanen nuorisoseurantalolla Pielaveden sukuhaaran kokoukseen ja juhlaan. Vuoden 2006 sukokokous oli Pekka Lipposen pitäjässä Rantasalmella, mutten voinut työesteen takia osallistua siihen. Myös 2012 Kerimäen kokous jäi minulta väliin. Minulle tehtiin lonkkaleikkaus vajaa kuukausi ennen sukokokousta, joten jouduin perumaan osallistumiseni. Vuoden 2009 sukokokous oli 27. kesäkuuta Kuopiossa Hotelli Isovalkeisen tiloissa. Siihen osallistuin. Siellä Laukkasten Sukuseuran puheenjohtajaksi valittiin Risto Laukkanen Jyväskylästä.

Vuonna 2014 olin kiertelemässä autolla pohjois-Norjassa, kun serkkuni Reijo Laukkanen soitti minulle. "Relle" oli junassa palaamassa

sukuneuvoston kokouksesta kotiin. Kun kerroin hänelle, että olin matkalla, vaihdettiin vain pikaiset kuulumiset. Reijo kertoi, että hänellä on minulle ehdotus ja tärkeää asiaa, mutta sovittiin että kun palaan Suomeen niin soitellaan ja puhutaan sitten tarkemmin. Se puhelu jäi soittamatta, sillä 14. syyskuuta sunnuntaiaamuna sain tiedon, että Reijo ”Relle” Laukkanen oli nukkunut pois.

Sitten tuli vuosi 2015 ja Järvenpään sukukokous. Kokous eteni siihen, että valittiin sukuneuvoston jäsenet. Jostakin sieltä kokoussalin takaa kuulin naisäänen ehdottavan minua. En tiedä kuka hän oli, mutta epäilen vahvasti erästä serkkuani. Ja niinhän siinä kävi, että minut valittiin Laukkasten Sukuseura ry:n sukuneu-

vostoon. Kokouksessa valittiin myös puheenjohtaja, ja sen kunnian sai Ansa Haapalainen. Järjestäytymiskokouksessa minusta tehtiin sukutallennevastaava. Haapalainen antoi minulle tikun ja sanoi, että siinä on Laukkasten Sukuseura ry:n sukutallenteet, älä hävitä sitä. Minut valittiin myös sukukirjatyöryhmään.

Nyt alkoi minulle uusi ja mielenkiintoinen aika. Kaikki oli uutta. En tuntenut sukuneuvostoon valituista ketään. Riston oli tavannut yhden kerran. Mutta pikkuhiljaa, muutaman neuvoston kokouksen jälkeen, kaikki olivat jäsentuttuja. Ja lisää tuttuja tuli. Tutustuin sukututkija FM Ari Kolehmaiseen. Kun kerran olin sukukirjatyöryhmässä ja sukutallennevastaavana, minulla oli käytössä sukuohjelma ja ”pääsin” DNA-testihen-

Sukuneuvosto 2018–2021

kilöiden ”metsästäjäksi”. Se tarkoitti, että aloin etsiä Laukkasten sukuhaaroista henkilöitä, jotka suostuisivat isälinjan DNA-testiin. Noin kolmen vuoden aikana soitin yli 100 puhelua, lähetin kymmeniä sähköposteja, kirjoitin ja lähetin useita kirjeitä. Istuimme Arin kanssa Mikkelin Kansalliskirjaston yläkerran lukusalissa kaksi-kolme kertaa ja kävimme läpi Laukkasten sukutallenteen sukuhaarojen isälinjoja. Ja tietysti sukukirjatyöryhmä kokoontui aina tarvittaessa.

Tämän lisäksi minun tehtävänäni oli myös lähettää uusille jäsenille sukuselvityksiä. Sekin oli mielenkiintoista aikaa. Sukutallenteita selatessa opin tuntemaan Laukkasten sukua, sukuhaaroja, esi-isiä ja esiäitejä.

Vuoden 2018 Laukkasten Sukuseura ry:n kokouksessa Savonlinnassa sain tehtäväkseni Laukkaset-lehden toimittamisen. Lehden edelliset toimittajat olivat olleet muun muassa Aimo Laukkanen ja Risto Laukkanen sekä minun edeltäjäni Ritva Laukkanen. Silloin tuli sellainen tunne, että nyt astui Lexa todella suuriin saappaisiin. Kun toimitin ensimmäistä lehteä, Laukkasten Sukuseuran jäsenmäärä oli noin 700 jäsentä ja lukijoiden määrä saattoi olla kaksinkertainen. Eli toisin sanoen luultavasti yli 1000 kriitikkoa arvostelee toimittamaani lehteä.

No, kun housut lakkasivat tuisemasta ja perhoset muuttivat naapuriin, tartuin toimeen ja aloin koota lehteä. Olihan minulla edelliset lehdet mallina, ja sain hyviä neuvoja edeltäjältäni Ritva Laukkaselta. Kaunis kiitos siitä Ritvalle.

Ensimmäinen lehti valmistui, ja kun odotin palautetta jäsenistöltä, ne perhoset olivat palanneet naapurista. Mutta ihan turhaan jän-

nitin - palaute oli pääsääntöisesti positiivista. Ja negatiiviset palautteet muuttuivat positiiviseksi, että otin virheistäni opiksi ja mukaan tullut oikoluku huolehti kieliasusta. Kuuden vuoden aikana toimitin kaksitoista lehteä ja lehti 1/2024 oli niistä viimeinen.

Sukuneuvostosta jäin pois 2024, toistaiseksi. Nyt olen keskittynyt toiseen rakkaaseen harrastukseeni, moottorisahaveistoksiin, ja aion jatkaa sitä niin kauan, kun pystyn sahamaan suurimmalla sahallani olkapäittäni tasolla. Mutta eihän sitä tiedä, mitä elämä tuo tullessaan.

Laukkasten Sukuseura ry:n neuvoston jäsenyys on antanut minulle paljon. Olen tavannut paljon uusia todella ihania ihmisiä. Suuret kiitokset neuvoston muille jäsenille kaikesta, ja erityisesti tuesta ja kannustuksesta lehden teossa. Myös jäsenistölle kiitokset siitä, että he lähes poikkeuksetta hyväksyivät toimittamani lehden ja erityiset kiitokset heille, jotka lähettivät kirjoituksiaan lehteen. Todellisuudessa he sen lehden tekivät. Ja kiitokset myös serkulleni, joka ehdotti minua sukuneuvostoon.

Nyt on kulunut lähes vuosi siitä, kun toimitin viimeisen lehden ja päätin pitkän harkinnan tuloksena luopua neuvoston jäsenyydestä. Silloin tuli helpottunut ja vapautunut tunne, mutta on pakko myöntää jotakin jääneen elämästä puuttumaan.

Nykyiselle sukuneuvostolle toivotan onnea ja menestystä tärkeässä työssä.

Leo Laakko
Sukuneuvoston jäsen 2015–2024

Aika

*Vuodet vierii, aika kulkee, taakse jäävät muistot
Muistoissamme elävät ne kauniit muiston puistot
Hetket, jotka ystävien kanssa silloin vietit
Saatko koskaan takaisin nuo ajat, nyt sä mietit.
Kohtaa en mä heitä, jotka pois on nukkuneet.
Heitä aina muistaessa ovat silmät kostuneet.
Mutt' heidän muisto, sydämessä, säilyy ainiaan
Kun mä täältä kerran erkanen niin silloin heidätkin mä nähdä saan*

Leo Laakko

Leon lehdet 2018–2024

Nimityksiä

Marjatta Laukkanen

Luston sukkokokus valitsi Marjatta Laukkanen kolmeksi vuodeksi sukuseuran toiminnantarkastajaksi. Marjatta asuu Parikkalan Särkisalmessa, ja hänen miehensä suku on Parikkalan Laukkasia. Marjatta on miehensä kanssa osallistunut aikanaan Savonlinnan sukkokokoukseen Pihlajaveden Laukansaareen tehtyine laivaristeilyineen.

Marjatta Laukkanen on tehnyt 40 vuoden kuntavirkauran, josta pitkän jakson Parikkalan kunnassa hallintojohtajana ja vuoden verran myös vt. kunnanjohtajana. Virkauransa jälkeen hän toimi myös Parikkalan valtuuston puheenjohtajana.

Edellisen sukkokokouskauden Marjatta oli toiminnantarkastaja Aate Laukkanen varahenkilö ja tämän kauden Aate on Marjatta Laukkanen varahenkilö.

Marjatta Laukkanen, kuvattu Särkisalmen ABC:llä siinä yhteydessä, kun luovutin sukuseuran vuoden 2024 tilit tarkastettavaksi. Kuva: Heikki Laukkanen

Rautavaara

Antti Heikkisen romaani, Rautavaaran kunnan historia 1860-luvulta tähän päivään, (WSOY 400 sivua)

Rautavaara on pieni Pohjois-Savon syrjäinen kunta, joka sijaitsee Pohjois-Karjalan ja Kainuun rajoilla. Kunnassa on nyt 1400 asukasta, asukastiheys vain 1,2 asukasta/km². Rautavaara on harvaanasuttu ja metsäinen maakunnan reunakunta, jonka lähin naapuri on Kuopion kaupunkiin liittynyt Nilsiä. Kunta juhli viime vuonna 150-vuotista itsestään taivalta.

Kirjoittaja Antti Heikkinen on naapuripitäjä-Nilsiän kasvatti ja asukas. Heikkinen on monipuolinen kulttuuripersoona; toimittaja, näyttelijä, käsikirjoittaja ja kirjailija. Antti Heikkinen on julkaisut useita romaaneita ja elämäkertoja.

Erityisen vaikutuksen näistä minuun on tehnyt Ponssen perustajasta Einari Vidgrenistä tehty kirja *Einari*. Se oli valtava kirjallinen menestys. Siinä Heikkinen yhdistää Ponssen yrityshistorian ja Einari Vidgrenin elämäkerran savolaisella kertomaperinteellä ja osin murteella. Antti Heikkinen oli Laukkasten sukuseminaarissa Kuopiossa puhumassa kaksi vuotta sitten otsikolla *Miksi suvun tarinat kannattaa kirjoittaa muistiin*.

Rautavaara on kirjana ”sukulainen” Einari-kirjalle. Se on romaanimuotoon kirjoitettu kunnan historia, kunnan tilaustyö. Romaanin ideana on kuvata alueen elämää yhden suvun kautta – tavallaan siis sukukirja! Toki suku on syntynyt kirjoittajan mielikuvissa. Suvun elämään kirjailija on yhdistänyt tarkasti alueen aitoja tapah-tumia. Romaanin kansilehdellä on sukutaulu,

Sain Antti Heikkiseltä marraskuussa omistuskirjoituksen Rautavaara-kirjaan kirjailijataapaamisessa.

josta lukija voi seurata suvun eri henkilöiden elämänvaiheita.

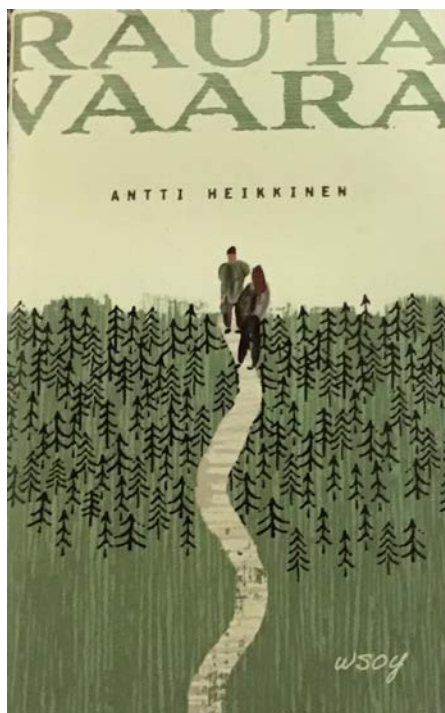
Kirja käynnistyy 1860-luvun lopun nälkävuosista. Heikkinen kuvaa metsän ja puun taloudellisen merkityksen lisääntymistä seuraavan vuosisadan vaihteessa. Suvun vaiheita kuvataan Suomen itsenäistyessä ja sisällissodan kohtaloissa sekä pientilojen itsenäistymisessä 1920-luvulla. Nälkää nähdään ja elintarvikkeiden omavaraisuutta parannetaan joka perheessä. Sodat verottavat Rautavaaran nuoria. Sodan jälkeen alkoi voimakas uudelleen rakentamisen aika – peltoja raivattiin, uusia navettoja rakennettiin, suuret ikäluokat syntyivät ja uusia kouluja rakennettiin kaikkiin kyliin.

Puun saaminen etelän tehtaalle sitoi paljon ihmisiä myös syrjäisiin kuntiin.

Koneellistuminen pelloilla ja metsässä käynnisti rajun muuttoliikkeen ja kunnan väkiluku putosi nopeasti kolmasosaan. Paljon taloja jäi autioiksi ja peltoja metsittyi. Antti Heikkinen kertoo kaiken tämän ihmisten kautta - miltä se heistä tuntui ja miten suvun jäsenet siihen sopeutuivat.

Suosittelen kirjaa erityisesti meille maaseudulla lapsuutemme viettäneille. Tutulta tuntuu. Kiitos Rautavaaran kunnalle.

Heikki Laukkanen

Kirjan kansi

Kesä on jälleen tullut. Karjalaisjuurisena olen taas innolla soitellut ja ainakin salaa vähän laulellutkin Karjalan kunnaita, ja muistellut menneitä Karjalan kesiä. Niihin kuuluivat vahvasti sukulaiset ja molemmiin puoleiset vierailut toistemme kesäpaikoilla. Toisinaan niihin kuului myös sukujuhlia; valmistujaisia, häitä, perinteisiä sukutapaamisia, lohijuhlia – hautajaisiakin. Viime mainitut taisivat ottaa jossakin vaiheessa voiton, sillä kovin moni lapsuuden ja nuoruuden lähipiiriin kuuluneista on poissa. Uutta-kin polvea on toki kasvanut, mutta pienestä pitäen syntyneet tuttavuudet ja sukulaissuhteet ovat tietysti omalla tavallaan merkityksellisiä. Onneksi sentään vanhaa kaartiakin on vielä jäljellä.

Meillä tapasi olla Parikkalan-Saaren maise-
missa melko tiivis yhteisö, sillä lähisuvun hal-
lussa oli neljä kesänviettopaikka. Niistä oikeas-
taan kolme oli suvun kantatilan mailla, kun taas
meidän paikkamme oli silloisen Saaren pitäjän
puolella sijaitseva äidin perheen evakkotila,
jonka he hankkivat jouduttuaan lähtemään
omasta kodistaan Kurkijoelta, Laatokan ranta-
milta. Muita tiloja hallinnoivat isäni sisarukset.
Niinpä tuttua porukkaa saattoi olla paikalla
kymmeniä henkiä, kun jotakin tapahtui. Hei-
näkuun kuudentena matkattiin usein suurella
joukolla vanhimman tätini miehen uskollisesti
järjestämille Esanpäivä-juhlille Enonkoskelle.

Isäni 14-henkisestä sisarusparvesta on enää
kolme jäljellä, mutta toki heidän kanssaan
se sama sukuyhteys on yhä olemassa. Se
on tosin muuttanut muotoaan, sillä yhteiset

kokoontumiset tapaavat noudatella hauta-
jaisten aikatauluja. Onneksi sentään erillisiä
hetkiä toisinaan on, ja puhelinsoitotkin ovat
aina mahdollisia. Laajasta sisarusparvesta on
toki syntynyt laaja serkuskarta, jolla on omia
lapsia ja lapsenlapsiakin. Ja vielä seuraavaakin
sukupolvea on jo ehtinyt syntyä.

Sivuten karjalaisuutta ja äidin perheen evak-
koutta, myös rajantakainen Karjala ehti tulla
aikanaan kovin tutuksi. Passeihin ehti kertyä
leimoja 35 matkalta Venäjälle, ja näistä suurin
osa suuntautui suvun menneille maille, asuin-
sijoille ja hautausmaille. Kävimme kai seit-
semänä keväänä talkoomatkoilla Kurkijoella
kunnostamassa pitäjän vanhoja suomalaisia
hautausmaita, joilla nukkuu myös lukuisia
Laukkasia. Hekin näet tulevat sukuun äidin
esipolvien kautta. Joka kevät on tullut jonkin-
lainen ikävä noille seuduille, joista isovanhem-
mat aikanaan niin paljon kertoivat, ja jonne he
loppuun saakka kaipasivat. Saimme kokea
siellä hyvin paljon asioita, jotka eivät unohdu.
Ne retket mahdollistivat yhteyden sukuun ja
esipolviin jollakin käsittämättömällä tavalla.

Rajantakainen Laatokan-Karjala on nyt kuu-
detta kesää tavoittamattomissa. Ensin rajat
sulki pandemia, sitten erityinen sotilasoperaa-
tio, jolle ei näytä tulevan loppua. Onneksi se
kesäpaikkamme on edelleen vanhan Laato-
kan-Karjalan alueella, ja sain taas kuulla Karja-
lan käen kukkuvan siellä äskettäin käydessäni.

Lehti ilmestyy jälleen hieman totuttua myöhemmin. Kevät oli hyvin kiireinen ja työntäyteinen, sekä olin vielä melko pitkällä työreissulla Amerikan ihmemaassa. Sen kiintoisasta poliittisesta tilanteesta huolimatta reissu oli antoisa, ja sain nauttia helteistä, aavikosta ja kaktuksista Arizonassa, sekä turismista ja sukulaisvisiitistä Kalifornian ja Nevadan puolella. Sukuhan se silläkin reissulla oli tärkeä! Ehkäpä saan seuraavaan lehteen jonkinlaisen matkakertomuksen aikaan.

Yhtä kaikki. Nyt on aika nauttia alkavasta kesästä, mutta syksykin vielä koittaa. Niinpä kaipaamme taas arvon jäsenistöltämme runsaasti kirjoituksia tulevaan lehteen. Niitä voi alkaa työstää vaikka heti, ja lähettää sitten meille jatkojalostettaviksi painettuun muotoon. Kertokaapa siis meille kaikille omasta sukulaarastanne, sen henkilöistä, tapahtumista ja historiasta. Kertokaa harrastuksistanne, tuokaa esiin bisneksenne – joku Laukkanen innostuu aina ja kantaa kenties lantin tai pari kassaanne, etenkin jos tarjoatte sukualennuksen! Voitte kertoa urastanne, hauskoista sattumuksista tai lähes mistä vain, kunhan se liittyy Laukkasiin. Irstailu ja politikointi jääkööt edelleen sikseen, mutta hyvällä maulla ei ole rajoja.

Voitte lähettää tekstinne ja kuvanne vanhaan tuttuun osoitteeseen:

laukkaset.lehti@gmail.com

Myös allekirjoittaneen takakanteen pranttäty sähköpostiosoite toimii, mutta lehden omaan mailiin postatut lähetykset eivät vahingossakaan sotkeudu kaiken muun sekaan. Ohessa huomioitakoon, että mainittuihin osoitteisiin voi laittaa myös päivityksiä sukutietokantaan, jollaisia ilmoituksia olemme iloksemme muutaman saaneetkin. Jos lähipiirissänne on tapahtunut iloisia tai surullisempiakin perhetapahtumia, ne kirjataan mielellään muistiin, jotta koko sukuamme koskeva tutkimus pysyisi mahdollisimman hyvin ajan tasalla. Yleensä näitä tapahtumia liittyy jokaiseen perheeseen vuosikymmenen tai kahden aikana. Ja sukurekisterimmeän noudattaa GDPR-sääntöjä, joten siitä ei anneta tietoja kuin sukuseuran jäsenille. Rekisteriseloste on luettavissa internetisivuiltamme.

Oikein hyvää juhannusta ja koko kesää teille kaikille! Kuumia löylyjä ja pehmeitä vastoja! Antti Laukkanen

Sukuneuvoston kevät

Laukkasten sukuneuvosto on toiminut kevään mittaan edistäen sukuseuran asioita kukin omalla toimialueellaan. Kevään kokoukset pidettiin maaliskuussa. 6.3. oli Kirjatoimikunnan kokous ja kaksi päivää myöhemmin vuorossa oli sukuneuvoston yhteinen kokous, joka pidettiin tällä kertaa Juvan ABC:n kabinetissa.

Kirjatoimikunnassa todettiin, ettei uusia DNA-testejä ole muuten tullut viime aikoina, mutta kaikkien iloksi Räisälän sukuhaarasta on viimein saatu näyte. Kokouksen aikaan se oli otettu ja lähetetty eteenpäin. Tuloksissa tuntuu kestävän tällä hetkellä aika pitkään. Esimerkiksi omaan projektiin liittyvä testi lähetettiin matkaan tammikuun alussa, ja tulokset tulivat viimein touko-kesäkuun vaihteessa. Yhtä kaikki, Laukkasten perussukuhaarat esiteltiin viime kesän sukkokokouksessa Lustossa ja niistä on tietoa huomattavasti enemmän kuin edellistä sukukirjaamme tehtäessä. Oletuksista huolimatta Punkaharjun ja Säämingin Laukansaarten Laukkasten yhteinen esi-isä on vähintään 1000 vuoden päässä, joten sama nimi on tässäkin tapauksessa sattumaa. Pielaveden Laukkaset vaikuttavat polveutuvan Kuosmasista. Monet muutkin aiemmat hypoteesit on nyt saatu vahvistetuiksi. Voidaankin todeta testejä tehdyn kirjan kannalta riittävästi, joskin joitakin tapauksia, joissa sukuhaaraan on tullut vieras isä, on avoimna.

Tarkoituksena olisi saada kesän mittaan joitakin ilmakuvauksia tehtyä suvun kantapaikoilla. Myös karttoja hankitaan Kansallisarkistosta sekä Ruotsin Riksarkivetista. Kirjoitustyö jatkuu laajamittaisemmin syksyllä kesän sukkokokousten, esitelmien ja muiden kiireiden jälkeen. Sukuneuvoston kokouksessa käsiteltiin viime vuoden toimintakertomus ja tilit, joten tilinpäätös oli valmis tarkistettavaksi. Käsiteltiin myös kuluvan vuoden toimintasuunnitelma ja talousarvio. Kirjakuluja on luvassa seuraaville kahdelle vuodelle, mutta sen jälkeen myynti tuo varoja takaisin. Koska edellisen kirjan painos on osoittautunut turhan suureksi, tulevasta kirjasta otetaan pienempi painos.

Vuodenvaihteessa seurassa oli 599 jäsentä. Kokouksessa käsiteltiin myös kirjahanketta em. kirjatoimikunnan kokouksen pohjalta. Käytiin läpi Internet- ja Sometilit seuraajineen ja päivityksineen. Myyntiartikkelien tilanne todettiin ja uuttakin myytävää päätettiin hankkia.

Sukuneuvosto pitää seuraavan kokouksensa vielä ennen juhannusta eli maanantaina 16.6.

Antti Laukkanen

Lumiketjut

Isäni Veikko Laukkanen oli sellainen monitoimiosaaja. Hän suunnitteli ja puuhasteli kaikenmoista, vaikka ei opillista sivistystä ollut saanut kuin neljä luokkaa kansakoulua. Hän oli Suistamolta lähtöisin, sotaevakko ja nuorena miehenä ollut mukana rintamalla vapaaehtoisena toimien lääkintämiehenä. Siinä mylerryksessä jäivät koulut käymättä, hänen isänsä kuoli ja hänelle perheen vanhimpana poikana jäi vastuu äidin ja nuorempien sisarusten elättämisestä.

Keskikouluajoltani muistan muutamien laskutehtävieni (algebraa taisivat olla) kanssa tuskailleeni. Kyselin isältäni, että ymmärtääkö hän niistä jotain. Isä niitä aikansa katseli ja mietti ja ratkaisi tehtävät. Muissa kouluaineissa en häneltä apuja tarvinnutkaan.

Isä työskenteli metsäurakoijana. Hän teki metsurin töitä ja traktorilla kuskasi puutavaran metsästä tien varteen. Usein siellä metsässä traktori upposi milloin minnekin. Isä alkoi miettiä ratkaisua tähän pulmaan. Hän istuskeli illat pitkät keittiön ison pöydän ääressä, tutki rengasesitteitä, mittaili, lueskeli erilaisia traktorien esitteitä, piirteli ruutupaperille kuvioita. Tätä kesti koko talven. Me lapset kyselimme häneltä usein: "Mitä sie isi oikein teet?" Vastaus oli useimmiten: "Laskeskelen ja mittailen".

Sitten hän alkoi iltaisin käydä "hitsaamassa", ei tarkemmin kotona selitellyt reissujaan. Äitikin alkoi jo ihmetellä näitä iltajouksuja. Sitten hän ilmestyi kotiin kaikenlaisten ketjujen ja rautapalojen kanssa, joita hän illat pitkät kasaili ja sovittelee autotallissa. Veli sai olla hommissa mukana, meitä tyttöjä hän ei siellä kuulemma tarvinnut.

Traktorin omistaja oletko lumivalkeuksissa?

Haluatko todellisen vaihtoehdon metsä- ja talvi ajoon?
Meillä on tarjota sinulle jotain, mitä eivät teit tai jättäköketjut ole.
Olemme kehittäneet ja valmistaneet kotimaisesta, korkealuokkaisesta karkaisusta erikoisteräksistä kulumusta kestävän lumiketjun kovaan käyttöön. Koska ketjuamme jää lähes kokonaan rengaskuvion pintaan, se estää rengasta kulumasta ja kolhiutumisesta nostaen samalla maavaraa.
Rakenteesta johtuen ketjulla on hyvät pito-ominaisuudet meno- ja sivutussuunnassa, sekä sitä voidaan käyttää myös tieajon hiljaisen ja tasaisen kulkuna puolesta.

Tällä ajokaudella on saatavana erikoishinnoin seuraavia kokoja:

(11x28)	12,4x28 hinta 2620 mk
(11x36)	12,4x36 hinta 2850 mk
(12x36)	13,6x36 hinta 2950 mk
(13x28)	14,9x28 hinta 2750 mk

Muita kokoja sopimuksen mukaan.
Hinnat sisältävät ilkevaltoveron sekä kuljetuksen rautatie- tai kilto-rahtiasemalle.
Halutessanne lähetämme lisätietoja, pyydämme ottamaan yhteyttä osoitteella:
Vihmerä Ky
49543 Metsäkylä puh. 952-58270 tai kotinumerosta kaikkina aikoina, mieluiten iltaisin ja viikonloppuisin. Puh. 952-201470 Alastalo tai 918-96861 Leinonen

Maaseudun tulevaisuus
12.1.1980

Lumiketjumainos Maaseudun Tulevaisuus -lehdessä

Eräänä päivänä isä tuli kotiin paksun paperinipun kanssa ja alkoi täytellä niitä. Välillä sanoi: "Sirkka, tules näyttämään, miten kirjoitetaan korkialuokkaanen ja tarjäämätön ja kyntämis-kitkakäyttämisoimainaisuus?". Muutama mieskin siinä meillä pyörähti asioita suunnittelemassa yrittötoiminnan aloittamiseksi.

Tuli hän siitä sitten valmista loppujen lopuksi. Isä sai traktorin lumiketjuille patentin ja Vihmerä ky perustettiin. Lumiketjuja alettiin valmistaa Metsäkylässä, ja myyntiäkin tuli tasaisesti, sillä monella traktorin omistajalla Suomessa oli lumivaikeuksia talvisin.

Ei hassumpi saavutus isältä, sanoisin!

Sirkka-Maaret Pumpanen, os. Laukkanen

Laukansaaren uhripetäjä kaatui myrskyssä

Punkaharjun Laukansaassa metsämuseo Lustosta noin kilometrin päässä itään päin aivan valtatie 14 vieressä sijaitsi noin 400 vuotta vanha uhripetäjä. Huhtikuun alun myrsky katkaisi lahon puun noin neljän metrin korkeudesta.

Petäjä kasvoi pellon reunassa aivan vuonna 1973 valmistuneen valtatie vieressä. Laukansaaren peltoaukea on ikivanhoja Laukkanen suvun asuinalueita jo ainakin 1500-luvulta saakka. Eli petäjä kasvoi "meidän mailla". Laukkanen asui kylällä vielä silloin, kun puu varttui uhripetäjäksi. Sen viereen on istutettu kuvissa näkyviä hopeapajuja tien valmistumisen jälkeen.

Ylen haastattelussa metsämuseo Luston tutkimuspäällikkö Reetta Karhunkorva sanoo: "Se oli Itä-Savon tunnettuja uhripuita. Se on ollut erittäin merkittävä ihmisille, jotka ovat asuneet lähetyvillä, ja siihen liittyy paljon tarinoita". Yleisesti on uskottu, pyhän puun kaatajaa kohtaa epäonni tai onnettomuus. Nyt kaataja oli myrsky!

Uhripetäjän juureen tuotiin aikanaan kirkonmiehiltä salaa ruokauhreja, kuten ensi sadon viljaa. Tavoitteena oli olla luonnon kanssa "väleissä". Parhaillaan puusta kerätään perinnetietoa.

Heikki Laukkanen

Valtatie 14:n varressa sijaitseva Laukansaaren uhripetäjä oli Itä-Savon tunnetuimpia uhripuita.

Vanha uhripetäjä kaatui myrskyssä 5. huhtikuuta. Kuva: Reetta Karhunkorva / Suomen Metsämuseo Lusto

Myrskyn katkaisema puu. Vanha uhripetäjä kaatui myrskyssä 5. huhtikuuta. Kuva: Reetta Karhunkorva / Suomen Metsämuseo Lusto

Laukansaaren salaisuus

Jokainen meistä kantaa sukunsa perintöä vai pitäisikö sanoa modernisti – geeniensä perintöä? Olen Isäni puolelta Laukkasia. Osallistuin ensimmäiseen kaikkien Laukkasten sukkokoukseen joskus 1980-luvulla Olavinnin tuntumassa. Kiersimme laivaristeilyllä Laukansaaren Savonlinnan eteläpuolella. Niinpä olen sieltä varmaan itsekin Laukkasten puolelta lähtöisin, niin ajattelin.

Jotain hienoa oli siinä, että olemmehan kaikki Laukkaset sieltä jostakin – mahdollisesti Jääskin pitäjältä ainakin jotenkin sukua toisillemme. Ymmärsin kyllä, että onhan meihin sekoittunut paljon muutakin. Koska meitä on vaaleaa ja tummaa, pitkää ja lyhyttä, eikä ole välttämättä löydettävissä yhteistä profiilia tai luonteen nimittäjää. Nykyinen tutkimus esittää, että ehkä meillä Laukkasilla ei olekaan yhteistä kantaisää siellä jossain savupirtissä tai maa-kuopassa historian hämyssä.

Viime kesänä sitten kävin taas pitkästä aikaa Laukkasten sukkokouksessa Laukansaaressa, kuitenkin eri Laukansaaressa kuin ensimmäisellä sukuristeilyllä. Viimekesäinen sukkokoukset pidettiin Metsäkeskus Lustossa entisen Kerimäen (Punkaharjun) Laukansaaressa. Kokouksen aikana liityin sukuseuran jäseneksi ja jotenkin tulini valituksi neuvoston jäseneksi. Eikä siinä kaikki – sain käydä sukuhaarani syntysijoilla ainakin 1700-luvun alkupuolelta. Nimittäin tuo paikka oli vain vajaan kilometrin päässä Lustosta! Sukuneuvostoon liittymisen yhteydessä aloin kiinnostua taas omistakin sukujuuristani. Mutta kun nykyään ajatellaan, että me Laukkaset olemme sukua lähinnä nimen kautta, emme yhteisen perimän kautta, niin se luo uutta hämmennystä, mutta samalla myös uutta kiinnostusta. Nimittäin minunkin taustaltani voi löytyä vaikka mitä

kummallisuuksia tai yllättävyyksiä. Sivumennen sanoen, vaikka olisimmekin lähtöisin kuin samasta puusta, tuntematonta siementä on voinut tulla joukkoon.

Mutta tämä nykyinen geenitutkimus antaa näille taustoille vielä uudemman näkökulman. Kiitos myös osittain Ari Kolehmaiselle, joka oli sukkokouksessakin esittelemässä asiaa. Itse en ole tehnyt mitään ”geenikarttaa”, mutta ajattelin kääntyä jo tutkittuun sukuni menneisyydestä. Otin yhteyttä Päiviö Turtiaiseen (alun perin Laukkanen), sukuneuvoston pitkäaikaiseen puuhamieheen, isäni serkkuun, selvittääkseni mitä suvun perimästä on saatu selville. Häneltä sain jotakin pikkutietoa. Mutta en tärkeintä mitä etsin: kuka on se salaperäinen Laukkanen – tai Laukkaseksi ilmoittautunut, joka jossain historian hämärissä saapui ehkä suuren pohjansodan aikaan Laukansaareen? Siihen aikaan Laukansaari oli osa suurvaltojen pelliä – taistelutannerta, jonka tontin tulevaisuudesta ei ollut mitään tietoa. Ehkä nuo valtakunnat eivät tätä uudisasukia kiinnostaneetkaan. Vain nauriit ja kala sekä riista – riittääkö kaikki koko vuodeksi? Tuleeko tauti, joka tappaa? Mutta mistä tämä ”Laukkanen” oli sinne tullut. Ja oliko hän vain ottanut nimensä pyhimyksen (Laurin) mukaan, niin että kun hänellä oli tuo nimi, se antoi hänelle suojaa vaikeissa oloissa. Oliko hän paennut jostain kaukaa – ehkä rintamalinjojen läpi – syrjäiselle saarelle ja aloittanut uuden elämän, uudessa maailmassa. Kunhan pääsen selville tuosta ajasta 1600–1700-luvun vaiheessa, niin ehkä pääsen selville vielä aikaisemmastakin. Saanko näihin vastausta edes nykytekniikalla? En tiedä, mutta suvun juuret ovat alkaneet kiinnostaa uudella tavalla.

Seppo Laukkanen

Selailin taas eräänä päivänä isältäni jääneitä papereita. Käteeni osui hänestä tehty haastattelu, joka oli julkaistu Mottimestari-lehdessä n:o 1 vuonna 1972. Koska artikkelia ei voida tekijänoikeuslakien mukaan julkaista suoraan sellaisenaan, referoin sitä hieman itse.

Artikkelin kirjoittaja, eli kyseisen lehden toimittaja, oli ajellut kuutostietä ja kiinnittänyt huomionsa tien laidassa olevalle hakkuutyömaalle, jossa näkyi oranssinen kypärä silmä-, niska- ja kuulosuojuksineen. Hän oli mennyt katsomaan lähempää tätä, koska vielä siihen aikaan työmailla kypärä oli harvinainen näky.

Metsuri oli osoittautunut hänelle tutuksi mieheksi. Hän oli isäni Veikko Laukkanen, joka oli jo siihen mennessä ehtinyt kiertää muutakin kuin tahkoa. Hän oli ollut muun muassa pari vuotta Ruotsissa metsätoissa. Haastatteluhetkellä hän oli ollut pari vuotta Tehdaspuun vakinaisena hakkuumiehenä viimeisen Ruotsin-reissunsa jälkeen. Isäni oli kertonut toimittajalle, että häntä vieläkin haluttaisi lähteä lehden toiselle puolelle, mutta ei oikein voinut näin tehdä, koska lapset olivat vielä kasvuiässä. Itse olin silloin 15-vuotias, sisareni 9-vuotias ja veljeni 7-vuotias.

Toimittajan kanssa he olivat keskustelleet siitä, missä on suurin ero ruotsalaisen ja suomalaisen metsurin välillä. Isäni mukaan suurin ero oli palkassa siitäkin huolimatta, että Ruotsi oli kallis maa, ja toinen ehkä merkittävin ero oli erilaisissa sosiaalisissa eduissa, joista ruotsalainen metsuri pääsi nauttimaan.

Keittomahdollisuudella varustettu lämmin taukotupa oli yleinen jokaisella vähänkin merkit-

tävällä työmaalla, samoin lämmin sahankunostuskoppi. Lähes kaikki hänen tapaamansa ruotsalaiset metsurit toivat keittoruuan evääksi ja päivällä lämmittivät sen liedellä. Lämpimän ruuan saantimahdollisuus päiväruekana oli silloin meikäläisillä työmailla miltei mahdottomuus, ja jos oli onnistunut hankkimaan keittoa varten sopivan termoskannun, ruoka oli syötävä useimmissa tapauksissa ulkona korkeintaan nuotion lämmössä. Isäni ei ainakaan tiennyt eteläisessä Suomessa montakaan lämmintä ja keittomahdollisuudella varustettua taukotupaa. Hän oli järjestänyt itselleen taukotuvan näppärästi: Wolkkarista hän oli poistanut toisen etuistuimen ja sijoittanut sen paikalle pienen öljykaminan, jonka hän sytytti palstalle lähtiessään ja se piti auton mukavasti lämpimänä, kunnes hän tuli ruokatauolle. Penkin poistaminen antoi autoon paljon lisätilaa, ja takapenkillä istuen autossa voi mukavasti ruokailla ja tarpeen tullen voi siellä myös vaihtaa kuivia vaatteita päälle. Lämmin keittoruoka oli isäni mielestä välttämätön, jos aikoi pysyä terveenä ja työskennellä koko päivän täydellä teholla. Tosin isäni myös kommentoi, että ”enhän minä enää huhki niin kuin nuo nuoret, teenpä vain rauhallisesti”.

Sahana isälläni oli silloin Raket 62. Sahalla oli ikää jo kolme vuotta, mikä oli ammattikäytössä olevalle moottorisahalle pitkä ikä. Isäni oli kehunut sahan olevan kuitenkin vielä täydessä kunnossa. Toimittajan kysyttyä huoltokuluista hän oli kertonut, että lukuun ottamatta poltto- ja voiteluaineita sekä teräketjuja hänen remonttikustannuksensa olivat olleet minimaaliset: yksi käynnistysjousi, pari narua, kolmet katkojan kärjet ja luonnollisesti melkoinen määrä sytytysluppia. Varsinaisena häiriönä oli ollut kaksi

kertaa kaasuttimen tukkeutuminen. Isäni oli laskeskellut remonttikuluiksi alle sata markkaa koko pitkältä käyttöajalta. Suurin tekijä näin pieniin kustannuksiin oli hänen mukaansa järkevä sahan käyttö ja huolellisesti suoritettut määräaikaishuollot. Isäni kommentoi myös, että jospa yleensäkin metsurit huoltasivat moottorisahansa yhtä hyvin kuin autonsa, niin sahaa kohti saatava tulos nousisi huomattavasti.

Artikkelin lopussa toimittaja kommentoi vielä, että Laukkanen on yksi harvoista, esimerkillinen metsuri, joka taitaa työnsä ja on omaksunut myös kaikki työtä jouduttavat lisävarusteet sekä kaikki turvallisuutta ja ammattisairauksia vastaan kehitetyt suojavälineet jokapäiväiseen käyttöön.

Referaatin laatija: Sirkka-Maaret Pumpanen, os. Laukkanen

Lähde: Mottimestari-lehti n:o 1/1972

Metsuri Veikko Laukkanen Mottimestari-lehden artikkelissa tammikuussa 1972

Laukkasten sukuseuran video

Sukuseuran video on laadittu antamaan informaatiota seurasta ja sen toiminnasta. Se on nähtävillä Youtubessa, ja sitä on esitetty erilaisissa seuran tilaisuuksissa sekä sukututkimustapahtumissa. Ohessa videon ääniraita kirjallisessa muodossa. Videolle sen on lukenut ääninäyttelijä Jenni Sivonen. Vaikka teksti on nyt jo pari vuotta vanha, se on edelleen kattava paketti seuran toimintaan.

Tervetuloa tutustumaan Laukkasten Sukuseuraan. Laukkasten sukuseura on perustettu vuonna 1988 yhdyssiteeksi Laukkasen nimeä kantaville ja heistä polveutuville henkilöille. Pienestä alusta on kehittynyt suuri ja elinvoimainen yhdistys, jossa on nykyään noin 670

jäsentä. Uudistuminen on onnistunut mukavasti, sillä vanhojen jäsenten poistumisesta huolimatta uusia on liittynyt tasaisesti tilalle. Jossakin vaiheessa vallinnut jäsenmäärän väheneminen on pysähtynyt.

Seura pitää sukkokokouksen joka kolmas vuosi. Niissä käy paikalla satakunta jäsentä. Edellinen sukkokokouksemme pidettiin loppukesällä 2021 hotellissa Tallukassa Vääksyssä ja seuraava on suunnitteilla kesäksi 2024 erään suuren sukuhaaramme juurille Punkaharjun Laukansaareen, Metsämuseo Luston tiloihin luonnonkauniin Puruveden rantamille.

Allekirjoitus

Puruvesi

Laukkasten sukuseuraa hallinnoi kymmenjäseninen sukuneuvosto, jonka kolmivuotinen toimikausi kestää sukukokousten välisen ajan. Neuvostoon kuuluvat sukuneuvokset edustavat Laukkasen suvun eri haaroja mahdollisimman kattavasti.

Laukkasen sukuun kuuluukin runsaasti eri haaroja, joista kaikilla ei ole yhteistä esi-isää, vaan nimi on tullut käyttöön yleensä joko kantaisän, tilan tai paikan nimen mukaan. Varhaisin kirjallinen lähde Laukkasen sukunimelle on vuodelta 1480, mutta sitä esiintyi jo vanhimpien maakirjojen aikaan 1540-luvun alussa niin runsaasti ja laajalla alueella, että se lieenee jo silloin ollut käytössä useamman vuosisadan. Sukua on

esiintynyt monin paikoin lähinnä Savossa ja Karjalassa.

Laukkasten sukuseuran Facebook-sivuja pidetään aktiivisesti yllä. Niillä viestitään seuran toiminnasta ja tapahtumista sekä käydään aktiivista keskustelua sukuun liittyvistä asioista, kuten sukututkimuksesta. Ryhmässä on nykyään noin 470 jäsentä.

Seura pitää yllä myös nettisivustoa, jossa on paljon tietoa seurasta ja sen toiminnasta. Sivuilla voi vaikkapa tutustua sukuneuvostoon, seuran myyntituotteisiin ja lukea vanhoja Laukkaset-lehtiä.

Sukuseuran perustaja-ja kunniajäsenet.

Laukkaset-lehti on mukava lukupaketti, johon seuran jäsenet ovat kirjoittaneet suvun historiaan liittyviä asioita laidasta laitaan jo pitkän ajan. Lehdessä on tutustuttu moniin eri aloilla toimiviin tai toimineisiin Laukkasiin, heidän yrityksiinsä ja harrastuksiinsa.

Laukkasten sukuseuran pyrkimyksenä on tuottaa ja ylläpitää sukuun liittyvää tietoa. Yksi tärkeimmistä tavoista on sukurekisterin ylläpitäminen ja jäsenistön palveleminen tätä tietoa hyväksi käyttäen. Seurassa on tehty vuosikymmenien ajan aktiivista sukututkimustyötä ja kerätty jäsenistöltä tuoreempia tietoja. Niinpä sukutietokantamme lähestyy 50000 nimen rajapyykkiä. Siitä on löydetty-

vissä esipolvia lähes jokaiselle uudelle jäselle parhaimmillaan 1500-luvulle saakka. Sukukokouksia pyritään järjestämään kiinnostavissa ja suvun kannalta merkittävässä paikoissa. Tavoitteena on tarjota mielekästä ohjelmaa ja laadukasta ruokaa - hyvää seuraa ja uusia sukulaisia tietenkään unohtamatta. Seura järjestää myös esimerkiksi sukuseminaareja ja muita kiintoisia tapahtumia, sekä osallistuu aktiivisesti muiden järjestämiin tapahtumiin.

Eräs seuran toiminnan tärkeistä mittareista on se, kuinka hyvin onnistumme pyrkimyksessämme toimittaa hyvätasoista ja informatiivista Laukkaset-lehteä jäsenistön iloksi. Kaikki

halukkaat ovat tervetulleita kirjoittamaan ja jakamaan vaikkapa vanhoja valokuvia, mutta lehden koostaminen, suunnittelu, oikoluku ja toimitustyön organisointi on sukuneuvoston heiniä. Laukkaset-lehti on ilmestynyt vuodesta 1996 saakka, joten se on jo ylittänyt neljännesvuosisadan iän. Lehti ilmestyy kahdesti vuodessa – keväisin ja syksyisin – ja toimitetaan kaikille jäsenillemme. Lehti on seuramme keskeinen palvelu ja tiedonvälityskanava, joka sisältää noin neljäkymmentä sivua. Lehteä toimittaa toimituskunta.

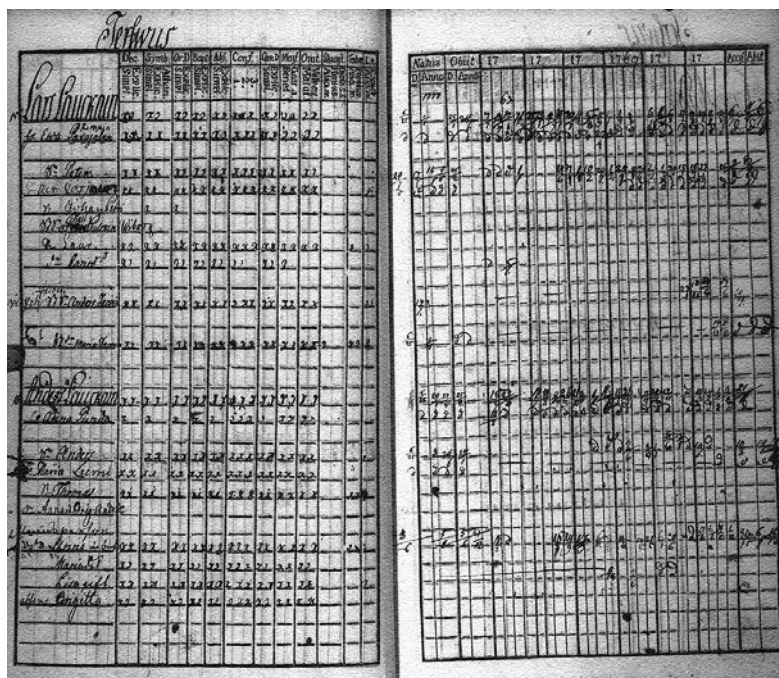
Pyrimme myös tuottamaan monipuolista sukumateriaalia, joista tärkeimpiä ja ponnistuksiltaan suurimpia ovat sukukirjat. Niihin tuotetaan hyvin tutkittua tietoa laadukkaasti toimitettuna. Ensimmäinen sukukirjamme olikin oikein onnistunut. Tiedonvälityksen onnistuminen myös internetin suomin keinoin sivustomme ja Facebookin kautta ovat tärkeitä tavoitteita sukuneuvoston työssä.

Laukkasten sukuseuralla on myytävänä omia ”merkkituotteita”. Suvun tunnuksin koristellut tuotteet ovat kysytyjä jäsenistön parissa. Yksi neuvoston jäsen huolehtii tuotteiden myynnistä ja postituksesta. Valtaosa niistä kulkeekin postin välityksellä uusille omistajilleen, mutta niitä on toki tarjolla myös seuran tapahtumissa.

Isännänviirein ja seinävaakunoin varustetut talot tunnustetaan heti Laukkasten tiluksiksi ja ne ovat upeita merkkejä suvun läsnäolosta. Tarjolla on myös pinssejä, kolmiolippuja, kaupakasseja, pöytästandaareja ja Laukkasten omia reseptejä keittokirjan muodossa. Vaakunan ja suvun tuotteet on suunnitellut Jorma Laukkanen Tampereelta.

Mainittujen tuotteiden lisäksi myymme tietysti ensimmäistä sukukirjaamme ”Vesireittejä vastavirtaan”, joka oli edellisen sukuneuvostomme aikana toteutettu mittava

hanke. Vesireittejä Vastavirtaan -kirja kertoo alaotsikkonsa mukaisesti Laukkaasen suvun ja eri sukuhaarojen historiasta 1500- ja 1600-luvuilla, joskin se ulottuu käytännössä Uudenkaupungin rauhan solmimisen aikoihin 1720-luvulle.

Kirja kertoo Laukkas-sukujen historiasta siitä saakka, kun heitä alkoi ilmestyä ensimmäisiin verotuksen tarpeisiin tehtyihin asiakirjoihin. Niiden lisäksi on käytetty oikeuden pöytäkirjoja sekä uusimpina aikoina myös kirkollisia lähteitä. Lähteiden rajallisuuden vuoksi vain hyvin harvoista sukuhaaroista on voitu laatia sukujohtoja, mutta niiden tukena on käytetty melko laajoja ja hyvin analysoituja DNA-tutkimuksia.

Suurimmat suvun keskittymät ovat olleet Savonlinnan seudun Laukansaaret ja Piela-
vesi. Laukansaarilta Laukkasia levisi laajalle
alueelle, ja DNA:n avulla eri haaroja on saatu
yhdistetyksi samoilta sijoilta lähteneiksi.

Kirjan pääkirjoittajana toimi filosofian maisteri, sukututkija Ari Kolehmainen, joka on erikoistunut DNA-sukututkimukseen ja kirjoittanut tämän kirjan jälkeen monta mielenkiintoista teosta muista savolaisista ja savo-karjalaisista suvuista. Sukuneuvoston jäsen Antti Laukkanen kirjoitti kirjaan Laatokan Karjalaa ja Kanaksen pitäjiä koskevan osuuden.

Syksyllä aloittanut uusi sukuneuvosto perusti uuden kirjatoimikunnan, jonka tehtävänä on

Sukukokous

saada aikaan jatko-osa sukukirjasarjaamme. Pyrkimyksenä on kirjoittaa mahdollisuuksien mukaan kaikista sukuhaaroista lisätietoa suunnilleen Uudenkaupungin rauhasta Haminan rauhaan ja Vanhan Suomen liittämiseen rauhanteon yhteydessä syntyneeseen Suomen Suuriruhtinaskuntaan. Näin ollen kirja käsittelee aikakautta 1720-luvulta 1810-luvun alkuun. Kirjassa tullaan myös täsmentämään niitä Vesireittejä Vastavirtaan –kirjan tietoja, joita on saatu uusien DNA-testien myötä sekä esittelemään uusia sukuhaaroja, joita ei vielä edellisen kirjan käsittelemällä ajanjaksolla ollut syntynyt.

Uuden kirjan kirjoittamisesta laadittiin sopimus Ari Kolehmainen kanssa Mikkelissä 29. tammi-kuuta 2022. Taustatyöt käynnistyivät heti sen

jälkeen. Pääasiallisena tavoitteena on löytää sopivia testattavia eri sukuhaarojen alkuperän selvittämiseksi.

Laukkasten sukuseuran sukuneuvoston kymmenen jäsentä edustavat tällä kaudella Kerimäen, Parikkalan, Kurkijoen, Pielaveden, Kiuruveden, Kesälahden, Jyväskylän ja Uukuniemen sukuhaaroja.

Tervetuloa tutustumaan seuramme toimintaan tarkemmin. Klikkaa itsesi sivustolle www.laukkaset.fi ja aloita matka sukumme syövereihin!

Video on katsottavissa osoitteessa
<https://bit.ly/laukkaset>

Laukkasten sukutuotteet

Pyyhkeet, isännänviirit ja muut kesäostokset Laukkas-kassiin

Sukuseuralla on myynnissä monenlaisia laadukkaita tuotteita, joissa esiintyy näyttävä Laukkasten vaakunatunnus.

Valikoimaan on lisätty kesän kynnyksellä vaakunalla varustetut pyyheliinat. Pyyhkeitä on kahta kokoa ja niitä on sinisiä ja valkoisia.

Pienemmät 50x100 cm pyyhkeet maksavat 20€ kappale ja kolme kappaletta saa 50€ alennettuun hintaan. Isot 70x140 cm kylpypyyhkeet maksavat 30€ kappale ja neljä kappaletta maksaa 100€.

Isännänviirejä on tarjolla kahta pituutta, 3 ja 4 metriä, hintaan 60€ kappale. Mittasuositus viirille on puolet lipputangon pituudesta.

Pyyhkeet ja viirit ja muut kesäostokset on kiva pakata 8€ hintaiseen kauppakassiin.

Tuotetilauksia hoitavat:

Kirsti Laukkanen,
kirsti.laukkanen53@gmail.com, p.044 979 2653
Ulla James,
ulla.m.james@gmail.com, p. 040 555 9642

Ilmoita tilauksessasi tuotteiden lisäksi toimitusosoite ja puhelinnumerosi. Tilauksen tehtyäsi saat sähköpostissa vahvistuksen, missä näkyy tuotehintojen lisäksi myös veloitettavat pakkaus- ja postituskulut.

Maksa tilauksesi Laukkasten Sukuseura ry:n tilille FI68 2212 1800 0665 48 ja laita viestikenttään nimesi, puhelinnumerosi ja ostamasi tuote. Tilauksensittelyn nopeuttamiseksi voit lähettää kuvakaappauksen tilauksen hoitajalle tekemästasi maksusta.

Laukkasten sukutuotteet

Kirjat ja vaakunat

Margit Laukkanen toimittama **Laukkas-reseptejä - Mykyrokasta Casanovan pastaan** antaa näkymän Laukkasten ruokaperinteeseen. 160-sivuinen kirja on kokoelma perinneruokaohjeita sekä aivan tavallisia reseptejä, joita Laukkaset ovat halunneet jakaa muille sukuseuralaisillemme. Kirjasta on otettu jo kolmas painos ja sitä myydään hintaan 30€.

Laukkasten sukukirja **Vesireittejä Vastavirtaan - Laukkaset 1500-1600-luvuilla** on saatavana hintaan 30€. Kirjoittaja Ari Kolehmainen työstää nyt toista sukukirjaa, jossa tulee aikanaan olemaan paljon uutta tietoa eri sukuhaaroista perustuen systemaattiseen DNA-tutkimukseen.

Kirjojen lisäksi myynnissä on Laukkas-vaakunalla varustettu rintamerkki (pinssi) 5€, pöytästandaari 30€ ja metallinen 14x21 cm seinävaakuna 25€ hintaan.

Tuotetilauksia hoitavat:

Kirsti Laukkanen,

kirsti.laukkanen53@gmail.com, p.044 979 2653

Ulla James,

ulla.m.james@gmail.com, p. 040 555 9642

Ilmoita tilauksessasi tuotteiden lisäksi toimitusosoite ja puhelinnumerosi. Tilauksen tehtyäsi saat sähköpostissa tai puhelimitse vahvistuksen, missä näkyy tuotehintojen lisäksi myös veloitettavat pakkaus- ja postituskulut.

Maksa tilauksesi Laukkasten Sukuseura ry:n tilille FI68 2212 1800 0665 48 ja laita viestikenttään nimesi, puhelinnumerosi ja ostamasi tuote. Tilauksensittelyn nopeuttamiseksi voit lähettää kuvakaappauksen tilauksen hoitajalle tekemästäsi maksusta.

Runotervehdys Suomelle

Meillä ihana on isänmaa
saa sitä kunnioittaa, rakastaa.

En sitä kehu tässä turhaan, suotta,
on siitä kulunut nyt 85 vuotta,

kun talvisota ilman sodan julistusta alkoi,
kun pommit arvaamatta ilmaa halkoi.

Moni evakkoon joutui, täytyi koti jättää,
vain jotain tärkeätä mukaan mättää.

Jatkosodan vuodet toivat lisää tuskaa,
kun jälleen autot, junat evakoita kuskaa.

Täytyi isäin, veljienkin sotaan mennä,
Tuli käsky koneillemme: lennä, lennä.

Suomi urheasti vastaan laittoi
ja joukot etenivät, matkaa taittoi.

Liikkui kalusto, ylitti miehet pellot, ojat,
joskus lähetteinä olivat myös sotilaspojat.

Lotat potilaita hoiti, kokkas, ilmaa valvoi,
vaikka sota maata jalkain alta kalvoi.

Sotilaskoditkin toimivat rintamalla,
kanttinit olivat tuvissa, väliin taivaan alla.

Kotirintaman väki sai ihmeitä aikaan,
uskottiin työhön, ponnistuksiin ja taikaan.

Moni taistelu ja voitto oli ihme suuri,
murtui vihollisen linjat, murtui muuri.

Uurit isänmaalle olivat raskaat antaa.
Moni perhe poikiaan sai hautaan kantaa.

Suomen lippu liehukoon, lippuvartiassa Keski-Suomen kansallispukuinen nukke ja sota-aikainen rintamapuhdetyönä tehty sotilas.

Yhteinen tahto taistelumielemme voitti,
Suomi rukoili ja maalle rauha koitti.

Niin Suomi voitti itsenäisenä talkoon.
Saan nostaa taas Suomen lipun salkoon.

Nyt kiitollisena uhrauksista haluan laulaa
ja rutistaa veteraanien kättä ja kaulaa.

Ja viedä haudoille itsenäisyyden kynttilän,
niille, jotka taistelivat meille elämän.

Sirpa Herve (o.s. Laukkanen)

Heikki Laukkanen

puheenjohtaja
Runonlaulajantie 123, 51900 Juva
0400 755204
heikkilaukkanen64@gmail.com
Kerimäen sukuhaara

Antti Laukkanen

varapuheenjohtaja, lehden toimitus,
lehden oikoluku, sukututkimus, DNA
Retkeilijänkatu 6 A 10, 00980 Helsinki
0400 769808
antti.t.laukkanen@gmail.com
Parikkalan (Kinnarniemen) sukuhaara

Kirsti Laukkanen

tuotteiden myynti
Mannisenrinne 4 A 17, 40270 Palokka
044 9792 653
kirsti.laukkanen53@gmail.com
Petäjäveden-Jyväskylän sukuhaara

Oskari Laukkanen

varainhoitaja
Neularanta 4, 70780 Kuopio
0400 271353
oskari.laukkanen@gmail.com
Pielaveden sukuhaara

Ulla James

tuotteiden myynti, lehden toimitus
Itäranta 14, 02110 Espoo
040 5559 642
ulla.m.james@gmail.com
Pielaveden sukuhaara

Sirkka-Maaret Pumpanen

sihteeri, Facebook
Leipämäentie 757, 58700 Sulkava
0400 327177
smpumpanen@gmail.com
Kurkijoen sukuhaara

Ada Rossi

lehden toimitus
Vanha Kuninkaantie 9 as 1, 06100 Porvoo
050 3755 377
ada.rossi@mondaymorning.fi
Petäjäveden-Jyväskylän sukuhaara

Salla Rossi

lehden toimitus ja somesivut
Vasamatie 10, 45150 Kouvola
040 5642 376
sallarossi@gmail.com
Kerimäen sukuhaara

Seppo Laukkanen

uusi jäsen
Pieksämäki
041 3153 597
seppolaukkanen777@gmail.com
Kerimäen sukuhaara

Pekka Laukkanen

kotisivut, jäsenrekisteri
Rinnekatu 1818100 Heinola
040 5285 316
lucapekka@gmail.com
Uukuniemen (Mensuvaaran) sukuhaara

*Punkaharjun Laukansaaren huhtikuun myrskyssä kaatunut uhripetäjä vuonna 2019.
Kuva: Heikki Laukkanen*